

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis, vigesima-
prima mensis Januarii, anno Domini M. DCC. XLV.

M. P E T R O - A R C E L I N .
Doctore Medico, Præside.

An dentur Vasa Absorbentia?

I.

NATURAM sedulo investigare, corporis humani compaginem, harmoniam, nexum attentè perscrutari, ipsius functiones diligenter perpendere, Medicum decet. Ubique reperit creatoris sapientiam, providentiam, ubique agnoscit Microcosmi dignitatem, excellentiam. Tot tantaque introspeciens sublimia, ultrò se Microcosmi indagationi consecrat. Quid valerent artes; quamque parùm adhuc cultæ essent, nisi ab earum incunabulis ea extitisset curiosa laboriosaque Mortalium mens. Quot nobis rerum rudimenta dederunt? Quot, in-

A

sudarunt in variis edendis operibus? Quot tandem, quamvis eorum opera, sicut aniles fabulæ hodiè habeantur, scientiarum, artiumque viam nobis aperuere. Venerabilis semper erit antiquitas; patrumque nostrorum semper colendi manes. Non eodem tenore continuo, viguere artes; vietas cognovère patres. Ast tempora suos produxere homines, scientiâ gnaros, ipsâ antiquitate edoctos. Tandem sensim & sine sensu accrementum suscipere cujuslibet generis scientiæ. Dubitas? Sic in exemplum Anatome. Nonne ante, immortalem Harvæum opinabatur sanguinem quasi stagnare in arteriis & venis, quot post eum inventa? Industriâ enim & improbo præstantium virorum labore, in dies, emendationes & incrementa admisit, nova in dies detecta; inter quæ vasa absorbentia, quorum usum & situm suis confirmarunt experimentis, animalis æconomix scrutatores, imprimisque Bellinus & Vieussens.

II.

CUTIM inspicias, textum ejus considera, cultro Anatomico variisque experimentis eam subijce; illicò videbis humorum commercium ab exterioribus ad interiora. Cavitates, folliculos, partium internarum parietes perpende, palàm tibi fiet ros lubricans, qui certè perpetuò confluent, noxiè, congereretur nì à vasis exciperetur, absorbentibus puta. Quanam autem sint illa vasa, audias! Lymphaticarum, arteriolarum propagines, peculiare ramulos, quorum orificia patent & non in venulam desinunt, intelligas. *Lymphaticæ arteriolaræ ultimæ duplici loco in corpore parulis orificiis desinunt, partim extra corpus, nimirum ad cutim, partim in cavitatibus, intra corpus. Postquam enim, lymphæ, ex illis orificiis depluent, munus suum absolvit, a vasis absorbentibus recipitur, Venularum actionem adimplentibus, inque venas & ad cor revertitur.* Hæc Boërhavius. Post illa orificia, tunc concipiendum vasculum minimum, humorem in venulas à cavitatibus vel à superficie membranarum revehiens. Hiat quidem, ex unâ parte quandoque vasculum & lambit humores effusos, ex alterâ autem parte, definit lateralter in venulæ cavum, quo effusi depluent humores. Dicit forsan aliquis, à venulis etiam humores in cavum transudare posse? Sed hæreat anceps judicium. Post Anastomosim lateralem vasis absorbentis in venulam, dari valvulam quæ ingressum humoris permittat, regressum deneget, commentum cave existimes. Hâc datâ portâ ad communem circulationis oceanum humores elicti redeunt, eâdem viâ numquàm reversuri. Tales meatus quos nisi cœcus inficiabitur? Cui ignotum est illud axioma, quo scholæ omnes personant, humores corporis humani, vitium capere, nì moveantur; quo jure, jugiter stillans lymphæ illa lubricandis partibus inferviens, eodem vitio non tentaretur? Nisi perpetuò è sanguine secreta, iterum rediret ad sanguinem per vasa quædam, quæ illam resorbere valent, cæ quæ gaudent actione, quæ quidem à continuo arteriarum partes moventium motu pendere videntur.

CERATA, Emplastra, Linimenta, Unguenta, Cataplasmata totaque Topicorum Cohors, nostram videntur confirmare opinionem. Quis exempli gratiâ negabit, dysuriam oriri posse à topico cantharidibus confiato, cutique applicato, huncque effectum explicabit, rejectis vasis absorbentibus? Quis dicet cur verus aquæ marinæ sapor salivæ, ab ipsâmet aquâ marinâ sæpius inducatur post balneum marinum? Cur aquæ dulcis balneum; frequentem excitet mictionem? Cur mercurius in vasa sanguifera migret, posteaquam exterioribus corporis partibus sub formâ unguenti illitus fuit? Cur ab applicato cataplasmate absynthiato enecantur vermes? Cur topica quædam externa catharsim moveant, ni vias (absorbentia vasa) agnoscat, per quas particula medicamentorum activæ, deferantur; hosce effectus producere capaces. Opii agendi modus in tumoribus, à clarissimo Freind assignatus, argumentum etiam nobis afferet existentia vasorum absorbentium; qui eos discutere valeret, nisi intra poros absorberetur, sulphurea opii pars tenuissima, motum humoribus sanguinique præcipue, rarefcentem conciliando, vividumque calorem augendo.

IV.

NATURA non semper manifestè se prodit; clanculum quandoque functiones suas perficit. Quod tamen non videt oculus, suadet hic ratio, Analogia concedit, tandem semper confirmat, magistra rerum, Experientia; quod quasi dubitans huc usquè obtuli nunc per Analogiam stabilire propero. Nonne chili ingressus in lacteas venas, pinguedinis in sanguinem resorbitio, perfectè evincunt, dari vasa absorbentia; non enim peculiari motu donatur chilos, non rarefcenti, non circulatorio; non effervescens suo impetu vasa lactea intrat; sed ora lacteorum laxa, fluidiori, mobiliori, lubriciori chilo aperta sunt, per quæ intrare possit; tuncque valvula munus suum obeunt obice interjecto chilum intercipiunt. Partium omnium adiacentium motu, pressus ille, dilutus, attritus, mistus, in lacteos canales adigitur, motu peristaltico optimè apertos. Sanguis ex quo depromuntur secretiones, pluribus constans partibus præcipuè oleaginosus, brevè quidem deficeret, nisi continuò ab adipe in folliculis contentâ, vasis absorbentibus haustâ, in venulas suprà memoratas delatâ, dein ad sanguinem missâ reficeretur. Analogia ergò nos edocet & existentiam & vasorum absorbentium necessitatem; ut perennis existat è cavitatibus & è folliculis ad vasa, ab exterioribus ad interiora humorum omnium circulatio: unde Hippocrates inspirabile & expirabile esse corpus, meritò dixit.

V.

VASA humani corporis absorbentia, quæ Anatomicorum oculis, quæ subtilissimæ injectionum arti, quæ microscopiis etiam optimis sese subducunt, huc usque ratione, quibusdam Phænomenis, & morbis, tandem analogiâ confirmare & stabilire conati sumus.

Cùm verò nostra hæc Hypothesis compendiosè propofita & probata fit, quædam superflunt adhuc exponenda. Vasculum abforbens ex unâ parte in superficie membranarum hians, & apertum, ex alterâ autem in venulæ cujusdam cavum lateraliter definere debere ostendimus; valvulamque posuimus quæ in venulæ cavum lymphæ resorptæ effluxum dat, refluxum verò præpedit. Valvulam negas? Verùm illam etiam comprobare videtur analogia. Oculos ad canalem thoracicum converte. Chilum infundit in subclaviam venam chili verò sanguini mixti refluxui, valvula obstat. Quidni à majori ad minus? Chili enim ab intestinis ad subclaviam iter, canalesque ab intestinorum parietibus, uno osculo in subclaviam definentes, magnum & visibile tibi quoddam & humoris abforpti & vasorum abforbentium sint exemplar. Verùm absit valvula quid inde? Evanescent vasa abforbentia? Humor sive ros parietes membranarum lubricans, communes circulationis alveos iterùm ingredi nùm poterunt? Absit! venulas aspice in sinum capitis longitudinalem definentes, ibi non sunt valvulæ, liberè tamen in sinum à venulis confluit sanguis: operam absolvit venularum juxta sanguinis circuitum directio, quidni idem etiam in vasorum abforbentium directione & insertionem? Idem ferè semper naturæ modus: eadem æconomia. Verùm instabis; si motu perpetuo indiget lymphæ, undequaque exhalans, partesque interiores lubricans, cur per vasa abforbentia in circulationem regredi illam necesse esset? Cùm aliundè per continuum canalem arietantium arteriarum motu concuteretur; concedimus. At nonne continuò circulus sanguis, novam continuò lubricantem suppeditat lympham, in immensum, ni daretur exitus, exitiosè, congerendam?

Ergo dantur Vasa Abforbentia.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Petrus-Bourdier, de la Moulère.

M. Petrus-Chevalier.

M. Ludovicus-Maria Pouffe, Censor Regius, & Chirurgiæ Professor designatus.

M. Guillelmus-Ructlan.

M. Franciscus Bernard.

M. Antonius-Casa-Major, Censor Regius.

M. Petrus-Arcelin, Alîus Præses.

M. Franciscus-Salesius-Daniel Poullin, è Regiâ Scientiarum Societate Moospelienfi.

M. Raymundus de la Rivière.

Proponebat Parisiis, DIONYSIUS-CLAUDIUS DOULCET, Parisinus, Saluberriam Facultatis Parisiensis Baccalaureus Medicus,
A. R. S. H. 1745, à sextâ ad meridiem.